

Vianočná príloha občasníka "Zborovčan"

Milí naši čitatelia,

prajeme Vám pozhnané a krásne Vianoce...nech sú pre Vás sviatkami lásky, pokoja a oddychu. Nech sú Vaše srdcia obklopené láskou všetkých blízkych a žiaria šťastím jasne ako betlehemská hviezda ...

*zo srdca želá
redakčná rada občasníka „Zborovčan“.*

Vianočné a novoročné sms-ky

- ❖ Keď tichá noc... zaznie sladko, sviečky sa rozhoria, privítame Jezuliatko, srdcia sa nám otvoria. Nech aj u vás rozbúsi sa, každé srdce blažené, rozleje sa radosť v duši, starosti čo zaženie...
- ❖ Nech tichá hudba veselosti počas celých Vianoc znie, nech ten rok nastavajúci šťastie, radosť a lásku prinesie. Pokojné sviatky a šťastný nový rok...
- ❖ Ty Dieťa nebies, žiara neba, prišiel si, aby v nás bolo niečo z Teba. Pozhnané, pokojné, milostiplné a láskou naplnené slávenie narodenie Pána.
- ❖ Prajem Vám všetko, čo radosť vzbudí, veľa lásky, pretože spája ľudí. Nech sa Vám na stromčeku všetko šťastie sveta ligoce a prajeme Vám krásne Vianoce.
- ❖ Prajem pokojom, šťastím, láskou a Božím pozhnaním naplnené Vianoce s prianím, aby celý Nový rok bol rovnako krásny a výnimočný ako tento čas.
- ❖ Nech svoje čarovné krídla anjel Vianoc rozprestrie a zdravie, šťastie Vám prinesie.
- ❖ Vianoce sú vtedy, keď nikto neplače, Vianoce sú tam, kde voňajú mamine koláče. Vianoce sú s tými, ktorých ľúbime, ale aj s tými, na ktorých myslíme.
- ❖ Vianoce lásky a pokoja, nech každú Tvoju bolesť zahoja. V kruhu najbližších tešte sa spolu, až budete sadať k štedrému stolu.

Vianočné koledy – ich pôvod a význam

Na Slovensku sa s koledami ako piesňami stretávame najmä v predvianočnom a vianočnom období. Sú už súčasťou našej histórie a národného kultúrneho dedičstva. Ako sa formovali koledy a ako ich chápú vo svete?

Predpokladá sa, že samotné koledy ako oslavné piesne majú pôvod v Rímskej ríši - oslavách nového roka - **calendae**. Odtiaľ pochádza aj používanie tohto slova u rôznych národov a národnosti.

U Slovanov sa koledy zväčša chápú ako ľudové piesne spievané pri príležitosti veľkých cirkevných sviatkov napríklad v období Vianoc. Bohatú tradíciu majú u Slovákov, Čechov, Ukrajincov, Rusov a Bulharov. V Srbsku sa tieto oslavné piesne nazývajú tiež koleda, v Slovinsku kolednica, u Rusov, Ukrajincov a Bielorusov - коляда. V Poľsku majú tieto piesne tiež veľkú popularitu a nazývajú sa koledy. U týchto národov môže byť význam slova koleda chápaný širšie alebo naopak užšie ako ho chápeme my. Zároveň napríklad u Rusov a Poliakov je veľa kolied, ktoré nemajú len ľudový pôvod - boli skomponované. U Rumunov je koleda colinda, u Francúzov tsalenda u anglicky hovoriacich - Christmas Carol. U Grékov v Grécku a na Cypre je to Kálanda, u Nemcov a Rakúšanov je to Weihnachtslied.

Keďže Vianoce sú slávené v rôznych štátoch sveta, najznámejšie vianočné koledy a piesne boli prekladané do jazykov mimo svojho originálneho pôvodu. Medzi takéto najznámejšie skladby patrí **Tichá Noc - Stille Nacht**, ktorá bola predložená snáď do všetkých jazykov na svete. Vznikla v roku 1818 a jej autormi sú Joseph Mohr a Franz Xaver Gruber. Veľmi známa je aj koleda **Adeste Fideles**, ktorej autorom textu je John Francis Wade. Z latinského textu bola tiež preložená do rôznych jazykov sveta. In Dulci Jubilo patrí medzi najstaršie doteraz spievané koledy. Vznikla v prvej polovici 14. storočia a jej pôvodný text je latinsko - nemecký. Zaujímavý je aj pôvod vianočnej piesne Carol of the Bells, melódia ktorej pochádza z ukrajinskej piesne.

Aj keď nám už často splýva význam slov koleda a vianočná pieseň, vianočné koledy sa viažu k sviatku narodenia Ježiša Krista, kým vianočné piesne sú koncipované širšie a viažu sa k vianočnému obdobiu, ako napr. **Rolníčky, O Tannenbaum, Jingle Bells**. Koledy tak tvoria jednu zo súčastí vianočných piesní.

Vianočný príbeh lásky

/na zamyslenie/

Vianoce. Vonku ticho poletuje sneh, v izbe svieti stromček. Do ligotavej atmosféry Vianoc sa pomaly vkráda tajomstvo, Božie tajomstvo. Skús si teraz, v tejto chvíli, otvoriť srdce, počúvať ticho padajúci sneh za oknami a svoje myšlienky zamieriť smerom, kde sa odohráva príbeh, ktorý nikdy nekončí. Je to príbeh večnej lásky...

V chladnej jaskynke, tam, kde nebeskú klenbu ožaruje veľké svetlo hviezdy, kľučí najkrajšia zo všetkých panií, mladučká sladká Mária. Oči má zdvihnuté ku kamennému stropu jaskyne a k prsiam si chúlí maličké dieťaťko. „Mária, Mária...“ – zrazu sa do tmy noci ozve nežný hlas. Rozlieha sa v údolí pred jaskynkou, a jeho ozvena znie i vo vnútri. Mária začuje tento nádherný nebeský hlas, líca jej pokryje rumeň a oči, ktoré má v tejto chvíli plné tajomstva, sa jej zaligocú slzami lásky. Jedna slza dopadne i na tvár dieťaťka, ktoré sa na jej hrudi jemne zachveje radosťou. Krásna a majestátna deva, kľučiacca teraz na studenom kameni s maličkým Bohom v náručí, sa modlí. Modlí sa v najtajnejšej komôrke svojho nepoškvrneného srdca, ktoré sa chveje v poryvoch lásky. Jozef, ktorý s nehou a úžasom hľadá na tento tajomný zázrak Božej lásky a milosrdenstva, sa modlí potichu pri Márii. Je úplne ticho, aby nenarušil túto svätú chvíľu, dokonca sa bojí i hlasnejšie nadýchnuť. Vonku je chladná noc, avšak Márii to neprekáža. V jednej chvíli si pritúli maličkého Boha na svoje srdce ešte tuhšie a vychádza z jaskynky. Celé nebesá spievajú tichú, sladkú melódiu lásky, všetky chóry oslavujú Boha na nebesiach. Z veľkej hviezdy, ktorá osvecuje celý priestor, žiari také teplo a svetlo, akoby bolo pravé poludnie. Keď sa Mária ocitne pod svetlom hviezdy, ktoré ju zároveň úplne pohlcuje, nebesá zaplesajú v tisíckach, ba miliónoch hlasoch nebeských chórov. Tento malý, chudobný kraj, túto oblasť jaskýň biednych pastierov, si vybral večný a milujúci Boh za kolísku pre svojho Synčeka. Mária, úplne ponorená v Bohu, stojí za spevu anjelov na priestranstve pred jaskynkou, pričom malinký Boh dvíha veselo svoje rúčky k nebesám. Oboch zároveň pohľadza Božia láska a Jeho svätý dych ich zohrieva svetlom hviezdy. V celom kraji akoby zastal čas a existovala len večnosť, večnosť bez ľudských obmedzení. „**Mária, láska, Synček**“ – zašepká Boh ticho a dôverne. Mária si kľakne do trávy, dvihne oči k nebesiam a zašepká: „**Láska**“. Po tomto vyznaní začnú padat hviezdy, zdá sa, akoby sa všetky hviezdy z oblohy presunuli na zem a celá zem sa ligoce touto „hviezdnou rosou“. A na tento ligotavý priestor, zmenený z najchudobnejšej krajiny spomedzi chudobných, na hviezdami žiariacu lúku, zlietajú po jednom anjeli z neba, pretože si každý z nich chce privinúť a pohladíť tento Boží batôžtek Lásky. Vzduchom znejú slová lásky, jedno nádherné a vášnivé vyznanie Boha sa bez prestania tichučko šíri priestorom. „Sláva Bohu na výsostiach!“, spievajú anjelské chóry.

V tento tajomný vianočný čas, keď zastal čas na našej zemi, vtedy, keď Boh vo veľkej láske svojho Srdca poslal medzi nás Lásku lások, svojho Syna, sa zrodili spolu s Ním Vianoce. Vianoce, ktoré nám majú pripomínať nepochopiteľnú a milosrdnú Božiu lásku k nám, hriešnym. Lásku ku mne, ku tebe, k nám všetkým. Pretože Vianoce sú

pre nás dňom veľkého Božieho tajomstva, dňom kedy pred dvetisíc rokmi padali na zem hviezdy lásky. Neboli to však skutočné hviezdy z oblohy, boli to Božie slzy radosti, nehy a milosti. Boh si vybral pre svoj príchod na zem chudobnú devu Máriu, chudobného Jozefa, biednu jaskynku, oznámil ako prvým svoj príchod chudobným pastierom, odvrhnutým spoločnosťou. Prečo? Pretože Boh i napriek tomu, že vlastní všetko, pretože všetko stvoril, nepotrebuje slávu, paláce, ohňostroje, či bohatú vianočnú hostinu na našich stoloch. Boh nepotrebuje reklamy v televízii či rozhlase, Boh nepotrebuje červený koberec či ceny. Bohu stačí len čisté ľudské srdce, naplnené dôverou, Bohu stačia ruky zopäté k modlitbe alebo maličká biela Hostia z múky a vody, Bohu stačí veľmi málo, hoci On nám dáva všetko. Milujme Boha, milujme Ho tak, ako Ho milujú malé deti. Pozrime sa dnes do Betlehema s čistým srdcom a láskou, zbadáme tam v jasličkách Boha, ktorý nám nedal len celý svet, či náš život a v ňom každý deň, ale ktorý kvôli nám prišiel v tele dieťaťka, aby bol ako my. Vezmime Ježiška z jasličiek a pozvime Ho do nášho srdca, pritúľme Ho, pohladíme Mu vlásy, bozkajme na čielko, pretože On po ničom inom netuží. A keď tak urobíme s láskou, pochopíme tajomstvo Vianoc....

Mikuláš k nám prišiel aj tento rok ...

V decembri je viacero dní, ktorých sa už deti nevedia dočkať. Medzi nich patrí aj **6. december**, kedy je v kalendári meno **Mikuláš**.

A keďže chodí len k dobrým deťom, nemohol chýbať ani na detskej svätej omši u nás v Zborove. To bolo radosti, keď zaznel zvuk zvončekov a objavil sa Mikuláš. Ani tento rok však neprišiel sám. Zbral si so sebou aj pomocníkov: dvoch anjelov s červenými líčkami a čerta. Deti mu najprv položili zopár zvedavých otázok, a potom mu zaspievali krásne pesničky. Mikuláš mal z ich vystúpenia veľkú radosť, a tak prikázal svojim anjelom,

aby im rozdali sladké dobroty. Za sladkosti sa deti poďakovali a Mikulášovi sľúbili, že v budúcom roku budú ešte lepší.

Mikuláš sa so svojimi pomocníkmi zastavil pozdraviť aj potešiť našich chorých a starých v Dome ošetrovateľskej starostlivosti.

